

LIEBAARDS (Liebaerts), benaming voor de Vlamingen die in het conflict dat in 1302 tot de Guldensporenslag leidde, de Leeuw of Liebaard steunden. De Leeuw was het zinnebeeld van de graaf van Vlaanderen. Tegenover de Liebaards

stonden de Leliaarts: Vlamingen die de zijde kozen van de Franse koning, die de Lelie in zijn wapenschild droeg. In tegenstelling tot Leliaarts (z. aldaar) werd de uitdrukking Liebaards in de V.B. niet algemeen gebruikt. Een synoniem van Liebaards is Klauwaards (z. aldaar).

Het woord „liebaard” is ontleend aan het Oudfrans (liepart, lupart, leubart), dat het op zijn beurt ontleende aan het Latijn (leopardus). In het Latijn en het Frans betekent het woord „luipaard”, een betekenis die sporadisch ook in het Middelnederlands (onder meer in de Reinaert) voorkomt. In de Middeleeuwen komt het woord vooral in het Zuiden van het Nederlandse taalgebied voor en betekent dan meestal leeuw, ook in de heraldiek (den swarten libaert, Rijnkroniek van Holland, 1305); het wordt, o.a. in dezelfde Rijnkroniek, ook metonymisch gebezigd voor aanhanger van de Vlaamsgezinde partij. Het woord herleefde in de Romantiek als heraldische term.

LITERATUUR: *Middelnederlandsch Woordenboek*, IV (1899); - *Woordenboek der Nederlandsche Taal*, VIII (1907).

GASTON DURNEZ